

JUBILEU EXTRAORDINARI DE LA MISERICÒRDIA

PAPA FRANCESC AUDIÈNCIA JUBILAR

Dissabte, 22 d'octubre de 2016

Misericòrdia i diàleg

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

El fragment de l'Evangelí de Joan que hem escoltat (cf. 4,6-15) narra l'encontre de Jesús amb una dona samaritana. El que impressiona d'aquest encontre és el diàleg molt intens entre la dona i Jesús. Això ens permet avui subratllar un aspecte molt important de la misericòrdia, que és precisament el diàleg.

El diàleg permet a les persones conèixer-se i comprendre les exigències les unes de les altres. Sobretot és un senyal de gran respecte, perquè posa les persones en actitud d'escolta i en la condició d'acollir els millors aspectes de l'interlocutor. En segon lloc, el diàleg és expressió de caritat, perquè, malgrat no ignorar les diferències, pot ajudar a cercar i a compartir el bé comú. A més, el diàleg ens convida a posar-nos davant l'altre veient-lo com un do de Déu, que ens interpel·la i ens demana ser reconegut.

Moltes vegades no trobem els germans, malgrat viure al seu costat, sobretot quan fem prevaldre la nostra posició davant la de l'altre. No dialoguem quan no escoltem suficientment o quan tendim a interrompre l'altre per a demostrar que tenim raó. Però, ¿quantes vegades, quantes vegades hem escoltat una persona, la tallem i diem: «No, no, no és així!», i no deixem que la persona acabi d'explicar el que vol dir? I això impedeix el diàleg: això és una agressió. El diàleg veritable, en canvi, necessita moments de silenci en els quals acollir el do extraordinari de la presència de Déu en el germà.

Benvolguts germans i germanes, dialogar ajuda les persones a humanitzar les relacions i superar les incomprensions. Hi ha tanta necessitat de diàleg en les nostres famílies, i com es resoldrien més fàcilment les qüestions si aprenguéssim a escoltar-nos mútuament! És així en la relació entre marit i muller, i entre pares i fills. Quanta ajuda pot arribar també del diàleg entre els professors i els seus alumnes; o entre directius i obrers, per a descobrir les exigències millors del treball.

De diàleg també viu l'Església amb els homes i dones de tots els temps, per a comprendre les necessitats que hi ha en el cor de cada persona i per a contribuir a la realització del bé comú. Pensem en el gran do de la creació i en la responsabilitat que tots tenim de salvaguardar la nostra casa comuna: el diàleg sobre aquest tema tan central és una exigència ineludible. Pensem en el diàleg entre les religions, per a descobrir la veritat profunda de la seva missió enmig dels homes i per a contribuir a la construcció de la pau i d'una xarxa de respecte i de fraternitat (cf. Enc. *Laudato si'*, 201).

Per a concloure, totes les formes de diàleg són expressions de la gran exigència d'amor de Déu, que surt a l'encontre de tots i en cada un posa una llavor de la seva bondat, per tal que pugui col·laborar en la seva obra creadora. El diàleg derrueix els murs de les divisions i de les incomprensions, crea ponts de comunicació i no permet que ningú s'aïlli, tancant-se en el seu petit món. No us n'oblideu: dialogar és escoltar allò que em diu l'altre i dir amb docilitat el que jo penso. Si les coses van així, la família, el barri, el lloc de treball serien millors. Però si jo no deixo que l'altre digui tot allò que té en el cor i començo a cridar —avui es crida molt— no arribarà a bona fi aquesta relació entre

nosaltres; no arribarà a bona fi la relació entre marit i muller, entre pares i fills. Escoltar, explicar, amb docilitat, no cridar a l'altre, no, sinó tenir un cor obert.

Jesús coneixia bé el que hi havia en el cor de la samaritana, una gran pecadora; malgrat això no li va negar que es pogués explicar, va deixar que parlés fins al final, i va entrar de mica en mica en el misteri de la seva vida. Aquest ensenyament val també per a nosaltres. A través del diàleg podem fer créixer els senyals de la misericòrdia de Déu i convertir-los en un instrument d'acceptació i de respecte.